

zaslužil, da je poplačal dolgove in si ohranil posestvo. Njegov brat Janez je pa na tujem popolnoma obožal ter je spoznal, da je resnica, kar pravi prigovor: „če človek dalje gre, dalje mu kažejo.“ Ves razstrgan je prišel domov k svojemu bratu Francetu, kateri ga je posvaril za nespodobno obnašanje o očetovej bolezni z veseljem sprejel v svojo hišo. Mirno in zadovoljno sta skupaj živela ter si veliko premoženje pridobila. Povesod je bil očiten blagoslov očetov, ki ga je dal na smrtnej postelji dobremu sinu Francetu.

Dragotin T.

Otroci — cvetice.

Otroci so cvetice. Mladost je čas cvetja v človeškem življenju. Otroško srce in um sta cvetova, ki hranita v sebi najslajše nade za čas in večnost. Na otročjem obrazu visé peresca uponosna, katerih življenja vroči poletni čas še nij zatrl.

Otročje življenje je prekrasen vrt, v katerem cvetó prežlahne cvetice: nedolžnost, mir, blagost, sreča in zadovoljnost. Blagor mu, kdor biva v tem vrtu, kdor sme trgati te cvetke, nositi je na srci, kdor sme okušati sad teh cvetic! In ali nij dete? ki sme bivati v tem vrtu, ki sme spletati iz teh prežlahnih cvetic rajski venec, in si ga posaditi na glavo! Nežne so te cvetice, — občutljivo je otroško bitje! Najmanjši vihar lahko uniči te dragocene cvetice v otročjem srci ter ostrupi njihovo pravo notranje življenje, kakor tudi nežna cvetica upogne svojo glavico pod pretečo silo mrzle, neusmiljene noči in — premíne. Varnega zatišja torej in skrbnega negovanja je treba otroku, ki je izpostavljen vsem viharjem človeškega življenja — kakor skrbni vrtnik slabotne cvetice priveže h količku, da jih ne omaje in ne podré nemili vihar, da jih ne zaduší in ne izpodkoplje nevarno, slabo zélišče.

Otroci hrepené po radosti in razveseljevanji, kakor cvetice po jutranjej rosi in luči izpod nebes.

In ali nijso otroci jednako cveticam ljubimci človeka, ki je radostno in skrbno nosi na ljubečih prsih?

A kakó lahko zveni tudi otrok — nič drugače, kakor cvetica, katero požrešna narava s svojo kosó brez čuta poseče. In če leži tak otrok bled, v angeljskej lepoti na mrtvaškem odru, kakor odpadli cvet na zelenem, uponosnem mahu, plava užé njegova duša v svetih nebesih med angeljčki, katere imenuje sv. Ambrož „nebeske cvetice.“

In ali ne vidim okrog sebe otročičev, vse — kakor cvetice, v raznovrstnih barvah in oblikah? Jaz tu ne mislim toliko na podobo in razvitek njihovega telesa ali na vrsto njihovih oblačil, marveč na različnost njihove volje, njihovih zmožnosti in nagónov. In če hočem vsacega po tej raznovrstnosti imenovati, mislim, da je moram zaznamovati z imeni cvetic.

In tako imenujem čistega, nedolžnega otroka, lepo „belo lilijo“ — ponižnega in dobrega, pohlevno „vijolico“ — pobožno dete primerjam „gorečej ljubezni“, — maščevalno „koprivi“, — boječe „trepetliki“ — in tako dalje, dokler nij ves imenik dobrih in slabih lastnosti sestavljen.

A tudi cvetice so otroci. — Le pogledjmo je, kako stokajo in jokajo, kako se smejejo in radujejo, kako se zibljejo in igrajo, kako žalujejo in umirajo — vse najdeš takó, kakor v otroškem življenju.